

Arrest

nr. 196 410 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 januari 2017 waaruit blijkt dat de zaak naar de rol wordt gestuurd.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, werd op 29 mei 2007 als vluchteling erkend.

1.2. Bij schrijven van 11 april 2016, ontvangen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 april 2016, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoekers vluchtelingenstatuut in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2 en 55/3/1, § 2, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat uit informatie van de Federale luchtvaartpolitie Zaventem blijkt dat verzoeker op 7 maart 2016 werd gecontroleerd vertrekkende naar Beiroet met een op 19 december 2015 afgeleverd Libanees paspoort.

1.3. Verzoeker werd op 29 september 2016 gehoord teneinde hem de kans te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.4. Op 10 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 14 november 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Libanees staatsburger te zijn afkomstig van Nahlé, Baalbek, Libanon. U bent een sjjiitische moslim van Arabische origine. Als beroepsmilitair bij het Libanese regeringsleger had u de graad van sergeant. In 1990 werd u door de Syrische inlichtingendienst (Mukhabarat) aangehouden op verdenking van collaboratie met Israël. U werd in de hierop volgende maanden en jaren in verschillende detentiefaciliteiten in Syrië vastgehouden. U werd tijdens uw detentie zwaar gemarteld. In december 1993 werd u door de Syrische autoriteiten overgedragen aan de Libanese autoriteit. U werd vervolgens door een Libanese militaire rechtbank veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf, doch deze werd teruggebracht tot één jaar. U werd vrijgelaten in 1994 en ging in Baalbek aan de slag in de bouwsector. In april 2006 werd u door onbekende mannen in elkaar geslagen. U werd enkele dagen gehospitaliseerd. In diezelfde periode stuurden uw schoonbroers die tot Hezbollah behoorden aan op een scheiding tussen u en uw echtgenote omwille van uw zogenaamde collaboratieverleden. U scheidde officieel uit de echt in mei 2006. In de juli-oorlog van 2006 tussen Israël en Hezbollah, vernam u dat Hezbollah vermeende collaborateurs met Israël arresteerde. Via een neef van uw vader, kwam u ter ore dat u andermaal in de negatieve belangstelling stond van Hezbollah omwille van vermoedens van collaboratie met Israël. U besloot dan ook het land verlaten. U vluchtte op 5 januari 2007 naar Jounieh (Beiroet), waar u onderdook bij een vriend. Enkele dagen later vernam u dat uw woonst in Baalbek werd vernield door een krachtige explosie. U nam aan dat aanhangers van Hezbollah achter deze aanslag zaten. U vluchtte vervolgens op 20 januari 2007 per boot naar Europa. Op 29 januari 2007 vroeg u om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

U werd gehoord door het CGVS op 8 mei 2007 in het bijzijn van een tolk die het Arabisch machtig is. Op 1 juni 2007 werd u door het CGVS erkend als vluchteling.

Op 21 april 2016 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de DVZ waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken daar er nieuwe elementen aangaande uw vluchtelingenstatus aan het licht waren gekomen.

Uit informatie van de Federale luchtvaartautoriteiten te Zaventem blijkt dat u op 7 maart 2016 werd opgemerkt op een vlucht van Brussel naar Beiroet met een op 19 december 2015 afgeleverd Libanees paspoort geldig tot 18 december 2016.

Op 25 juli 2016 werd u opgeroepen om deze nieuwe elementen mondeling te komen toelichten op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 1 augustus 2016 liet u aan het CGVS weten omwille van medische redenen in de onmogelijkheid te verkeren gehoor te geven aan deze oproeping.

U werd een tweede maal opgeroepen op 29 september 2016 teneinde de nieuwe elementen mondeling te komen toelichten op het CGVS.

B. Motivering

Artikel 55/3/1, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u meermaals vrijwillig terugkeerde naar Libanon. Volgens stempels in uw Libanees paspoort blijkt dat u op 25 januari 2016 Libanon verliet via de internationale luchthaven van Beiroet. U beweerde dat u op die dag terugkeerde naar België via Brussels Airport (CGVS, p.5), verklaringen die gestaafd worden door informatie van de Belgische luchthavenautoriteiten. Verder blijkt uit uw Libanees paspoort dat u op 7 maart 2016 andermaal terugkeerde naar Libanon via de internationale luchthaven van Beirut. Na vier maanden in Libanon te hebben verbleven keerde u op 11 juli 2016 terug naar België via Brussels Airport.

Vooreerst dient aangaande uw bezoek aan Libanon, dat zou hebben plaatsgevonden in januari 2016, te worden opgemerkt dat, ofschoon u verklaart slechts 15 à 17 dagen in Libanon te hebben verbleven, uw Libanees paspoort geen Belgische noch een Libanese inreis-stempel bevat. Hierdoor heeft het CGVS geen zicht op hoelang u feitelijk in Libanon heeft verbleven. U geconfronteerd met deze vaststelling, beweert u dat uw paspoort in Libanon niet werd afgestempeld omdat uw broer bij de veiligheidsdiensten werkt en hij borg voor u stond. U gevraagd waarom een dergelijke borgstelling nodig was gezien u een Libanees staatsburger bent, blijft u het antwoord schuldig. U verschaft dan ook geen duidelijkheid over het ontbreken van betreffende inreis-stempels. Uw vage verklaringen in dit verband zijn des te relevant daar u nalaat uw vluchtelingenpaspoort voor te leggen. Dit paspoort werd uitgereikt door de Belgische autoriteiten op 12 mei 2015 en is geldig tot 11 mei 2017. Uit de informatie die ons werd overgemaakt door de Belgische luchtvaartautoriteiten blijkt dat u, bij uw controle op Brussels Airport door de luchthavenautoriteiten op 25 januari 2016, nochtans in het bezit was van betreffend vluchtelingenpaspoort (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U dan ook gevraagd dit reisbescheiden voor te leggen, beweert u niet te weten waar het zich bevindt omdat u zou zijn verhuisd. Toch engageerde u zich er toe een inspanning te leveren uw vluchtelingenpaspoort voor te leggen. U verzaakte evenwel aan uw belofte, zonder enige verdere uitleg. Uit de gegevens van de gemeentelijke basis administratie (GBA) blijkt bovendien dat u sedert 26 augustus 2008 tot en met de dag van de raadpleging van de GBA op 7 september 2016, woonachtig bent te Rue Theodore Verhaegen, in Sint-Gilles. Van een verhuis is er volgens deze gegevens dan ook geen sprake. Daar de redenen waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren uw vluchtelingepaspoort aan het CGVS over te maken niet ernstig blijken, rijst het ernstige vermoeden dat u voor het CGVS informatie tracht achter te houden aangaande uw reizen naar Libanon. Dit reisbescheiden is des te relevant gezien u aanhaalt omwille van psychologische problemen niet in staat te zijn zich te herinneren wanneer u voor het eerst naar Libanon bent teruggekeerd omwille van de ernstige medische situatie van uw moeder, na uw erkenning als vluchteling door de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 4).

Ook uw verklaringen over de wijze waarop u in het bezit zou zijn gesteld van uw Libanees paspoort op 19 december 2015, schragen het vermoeden dat u geen klaar beeld wil schetsen van de frequentie en tijdspannes van uw opeenvolgende verblijven in Libanon. U verklaart dat dit paspoort werd afgegeven in Libanon. Uw broer zou betreffend document voor u hebben aangevraagd omdat u dringend naar Libanon moest reizen en een aanvraag van uw paspoort via de Libanese ambassade in België te lang zou duren (CGVS, p. 6). Gezien het gedwongen en hoogdringend karakter van de door u vooropgestelde motieven voor terugkeer niet aannemelijk zijn (zie onderstaande), overtuigen ook de verklaringen in verband met de wijze waarop u uw paspoort heeft bekomen niet. Andermaal laat u dan ook na eenduidige verklaringen af te leggen over uw reisdocumenten en uw reizen naar Libanon. Dient hierbij niet onvermeld te worden gelaten, dat het feit dat u zich überhaupt vrijwillig in het bezit heeft gesteld van een Libanees paspoort erop wijst dat u geen vervolging vreest ten aanzien van uw overheden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u gedurende uw eerste asielaanvraag eveneens bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet in het bezit zijn van een Libanees paspoort. U verklaarde immers tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit een Libanees paspoort te hebben gehad (zie Dienst Vreemdelingenzaken, p. 6), terwijl u thans vooropstelt vóór uw komst naar België wel een paspoort in uw bezit te hebben gehad (CGVS, p. 4). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u dat het paspoort werd gebruikt als een soort van identiteitskaart omdat er omstreeks 2007, geen identiteitskaarten in omloop waren en refereert u andermaal naar uw psychologische toestand en uw beperkt geheugen (CGVS, p. 4).

Gezien u een identiteitskaart neerlegt die u werd uitgereikt in het jaar 2000, mist uw argument enige grondslag. Uw psychologische toestand, die werd beschreven in een medisch attest opgesteld door Dr. R.(...) op 10 oktober 2016, kan vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid dan ook niet zondermeer verantwoorden.

Voorts overtuigen de door u opgegeven redenen waarom u gedwongen zou zijn geweest terug te keren naar Libanon niet. Allereerst dient te worden opgemerkt dat u in 2015 en 2016 terugreisde naar Baalbek-stad. U geeft aan terug te zijn gekeerd om er uw zieke moeder te bezoeken. U verklaarde dat zij 'iets' met haar hersenen zou hebben en ook kankerpatiënte is. Uit het medisch attest dat recent werd opgesteld door Dr. N.(...) I.(...) op 8 oktober 2016 blijkt dat uw moeder lijdt aan Alzheimer en aderverkalking. Het medisch attest maakt geen melding van kanker wat ernstige vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Gezien Alzheimer een ouderdomsziekte is doch niet onmiddellijk levensbedreigend en uw vier gepensioneerde broers naast uw moeder wonen, overtuigt u niet dat de ziekte van uw moeder een dwingende situatie betreft, die uw terugkeer naar Libanon kan verantwoorden. Nochtans beweert u op een bepaald moment het bericht uit Libanon te hebben ontvangen dat uw moeder aan het sterven was. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat u geen enkel idee heeft wanneer tussen 2007 en 2016 u hier kennis van nam en terugkeerde naar Libanon noch bevat het medisch attest aanwijzingen waaruit de ernstige medische crisis die uw moeder doormaakte, kan worden afgeleid.

Het andere motief voor uw terugkeer naar Libanon, namelijk het feit dat uw dochters van 19 en 17 jaar niet meer in de gaten kunnen worden gehouden door hun grootmoeder waar bij wie zij inwonen, kan evenmin worden weerhouden. Gezien uw broers naast uw dochters wonen, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom zij als mannelijke familieleden geen gezag op hen zouden kunnen uitoefenen (CGVS, p. 3). Het feit dat u aanhaalt dat u uw dochters in geen tien jaar heeft gezien omdat hun visumaanvraag om u te komen bezoeken tot twee keer toe zou zijn geweigerd, maakt u evenmin hard. U laat immers na om enig begin van bewijs neer te leggen dat er visumaanvragen werden ingediend en dat deze werden geweigerd door de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 3, 9, 10).

Daarnaast blijkt uit de informatie die werd overgemaakt door de luchtvaartautoriteiten aan het CGVS dat u aan de beampten in functie op Brussels Airport liet verstaan dat u naar Libanon terugkeerde omdat 'een kind in uw familie ernstig ziek was aan het hoofd'. U met deze uitleg geconfronteerd -gezien u deze reden niet vermeldde op het moment dat u werd bevraagd over uw motieven om terug te keren naar Libanon -, stelt u dat uw zoon H.(...) is overleden ten gevolge van kanker en dat dit de reden was waarom u in 2016 zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 3). U gevraagd waarom u dit niet in eerste instantie duidelijk maakte, herhaalt u dat u zou hebben gezegd dat uw zoon overleed ten gevolge van een hersentumor (CGVS, p. 9). Deze uitleg vindt evenwel geen weerslag in het gehoorverslag. U werd dan ook gevraagd een overlijdensakte van uw zoon neer te leggen (CGVS, p. 9). U verzaakte hieraan waardoor het CGVS over geen enkel objectief begin van bewijs beschikt, waaruit blijkt dat uw zoon zou zijn overleden en wanneer zijn overlijden plaatsvond. Wel legt u een schrijven voor van de burgemeester van Nahle, de heer Y.(...) A.(...). Dit schrijven kan evenwel niet worden beschouwd als een objectief bewijs gezien deze getuigenis werd afgeleverd op uw verzoek. Bovendien is het opmerkelijk dat de burgemeester stelt dat uw zoon zou zijn overleden in 2016, op de leeftijd van 14 jaar. In de vragenlijst van DVZ die werd ingevuld op 29 januari 2007, staat echter vermeld dat uw zoon op dat moment 10 jaar oud was. Dit betekent dat uw zoon anno 2016, 19 jaar oud moet zijn geweest. Uw verklaringen rijmen dan ook niet met de inhoud van de getuigenis van de burgemeester van Nahle. Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet overtuigt dat uw terugkeer naar Libanon in 2016 verband houdt met het door u vooropgestelde overlijden van uw zoon H.(...).

Uw inconsistente verklaringen en uw nalatigheid om enig objectief begin van bewijs voor te leggen aangaande de door u aangehaalde redenen voor uw terugkeer, maken dat u niet overtuigt dat een dwingende situatie u er toe zou hebben bewogen, om naar Libanon terug te keren. Uw persoonlijk gedrag wijst er dan ook op dat u in Libanon geen vervolging vreest. Dit eens te meer u telkens terugkeerde naar Baalbek van waaruit u in 2007 Libanon verliet omdat u er volgens uw verklaringen door Hezbollah werd vervolgd.

Tenslotte stelt u voorop dat uw medische toestand een behoud van uw vluchtelingenstatus kan rechtvaardigen. U geeft aan dat u in België medicatie krijgt en dat de Belgische autoriteiten voor u zorgen. U beweert dat u in Libanon deze zorg niet zal krijgen (CGVS, p. 10). In dit verband laat u na enig begin van bewijs voor te leggen waaruit opgemaakt kan worden dat u in Libanon niet over de nodige medicatie zou kunnen beschikken. Daarenboven woont heel uw familie in Libanon.

U kan er dan ook beroep doen op een uitgebreid familiaal netwerk om voor u te zorgen, als dat uw enige tegenwerping is.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geviséerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviséerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd.

Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1, eerste lid luidt als volgt: "De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal mededelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep."

Uit artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De Raad verwijst te dezen naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt "3. Over de gegrondheid van het beroep". Uit hetzelfde artikel volgt dat de nota ingediend door de verwerende partij ambtshalve uit de debatten wordt geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij schrijven van 22 december 2016 door de Raad in kennis werd gesteld van het door verzoeker ingestelde beroep. Op 5 januari 2017 werden het administratief dossier en de verweernota overgezonden aan de griffie van de Raad, dus ruim na het verstrijken van de acht dagen na de kennisgeving van het beroep. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hierbij geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen de griffie in kennis te stellen van het feit dat ze deze nota zal mededelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat de nota laattijdig werd ingediend zodat deze ambtshalve uit de debatten wordt geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), verwijst verzoeker naar artikel 1, C van het Verdrag van Genève, waar wordt opgesteld in welke gevallen het Verdrag ophoudt van toepassing te zijn, en voert hij aan dat achteraf een gedrag vertonen dat wijst op de afwezigheid van vrees voor vervolging, zoals voorzien in artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geen van de criteria is in het Verdrag van Genève om het statuut in te trekken/op te heffen of teniet te doen. De verschillende criteria van artikel 1, C worden bovendien overgenomen in artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, dat naar vernoemd artikel verwijst. Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet voegt dus iets toe aan de criteria van artikel 1, C van het Verdrag van Genève, aldus verzoeker, die argumenteert dat de inhoud ervan ook duidelijk anders is. Hij verduidelijkt dat *“de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”* niet betekent dat de erkende vluchteling op het moment van het verkrijgen van zijn statuut geen vervolging vreesde, maar dat hij op het moment van het analyseren van zijn gedrag geen vervolging vreest. In dit opzicht is het naar het oordeel van verzoeker perfect mogelijk dat iemand wie jaren vervolgingen vreesde op een bepaald moment zich anders gedraagt, waaruit blijkt dat hij geen vervolging zou vrezen. Dit is volgens verzoeker duidelijk een totaal ander geval dan wat voorzien is in de Conventie van Genève. Het is ook niet te beperken tot de hypothese waar iemand zich terug in zijn land van herkomst vestigt, de bescherming van zijn nationale autoriteiten inroept of dergelijke. Het gaat om het persoonlijk gedrag in het algemeen, zonder verdere precisering. Wat hem *in casu* wordt verweten toont duidelijk dat men zich niet in een van de hypothesen van artikel 1, C van het Verdrag van Genève bevindt. Er wordt hem immers niet verweten dat hij zich gevestigd heeft in zijn land van herkomst, noch dat hij de bescherming van zijn nationale autoriteiten heeft ingeroepen. Wel wordt gesteld dat zijn gedrag geen blijk geeft van een vrees voor vervolging. De Belgische wetgeving is dus meer restrictief dan het Verdrag van Genève, waartoe België zich nochtans verbonden heeft. Onder verwijzing naar 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt verzoeker nog dat de lidstaten het recht op asiel niet mogen beperken ten opzichte van wat voorzien is in het Verdrag van Genève. Een bijkomende mogelijkheid om het statuut in te trekken toevoegen in de wet moet volgens verzoeker geïnterpreteerd worden als een minder verregaande bescherming dan wat voorzien wordt in het Verdrag van Genève en schendt dus niet enkel artikel 1 van het Verdrag van Genève maar ook artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn limitatief de situaties opsomt waarin de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken. In artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn worden de criteria overgenomen van artikel 1, C van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet verwijst. Het is dus duidelijk dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet naar een andere situatie verwijst, aldus verzoeker, die opmerkt dat Richtlijn 2011/95/EU geen intrekking voorziet in het geval van een persoonlijk gedrag dat er later op zou wijzen dat er geen vrees is voor vervolging. Artikel 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet neemt artikel 14, § 3, b) van voormelde richtlijn over maar voegt hieraan toe *“of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”* Deze situatie wordt nergens vermeld in de Kwalificatierichtlijn, waardoor de Belgische wet minder rechten verleent aan erkende vluchtelingen dan de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat de wetbepaling die aan de basis ligt van de bestreden beslissing de in het middel vermelde internationale en Europese normen schendt. Huidig beroep kan naar mening van verzoeker dus onmogelijk verworpen worden zonder dat er tenminste een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Europees Hof van Justitie of aan het Grondwettelijk Hof. Verzoeker formuleert deze vragen als volgt: aan het Europees Hof van Justitie: *“Is de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest, zoals voorzien door artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, niet strijdig met Richtlijn 2011/95/EU en voornamelijk diens artikel 14, die deze mogelijkheid niet voorziet, en met artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, dat het asielrecht waarborgt “met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève (...) en het Protocol (...) en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”, gezien deze mogelijkheid ook niet bestaat in het Verdrag van Genève noch in diens protocol?”*; aan het Grondwettelijk Hof: *“Is de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest, zoals voorzien door artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, niet strijdig met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 gezien het deze mogelijkheid niet bevat?”*

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de schending van de administratieve beginselen van behoorlijk bestuur, met name het recht op een eerlijke administratieve procedure, hekelt verzoeker dat er geen kopie van de oproepingsbrief voor het gehoor van 29 september 2016 werd bezorgd aan zijn raadsman, die aldus niet op de hoogte werd gebracht van het gehoor en niet aanwezig kon zijn. Verzoeker betoogt dat het overmaken van een kopie van de oproeping aan de advocaat een essentieel bestanddeel is van het recht op bijstand van een advocaat gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Doordat dit *in casu* niet is gebeurd, is er naar mening van verzoeker sprake van een schending van een substantiële vormvereiste zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, verwijst verzoeker naar de parlementaire voorbereiding van het vroegere artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, waarin expliciet wordt gesteld dat niet iedere terugkeer naar het land van oorsprong per definitie wijst op een afwezigheid van een vrees voor vervolging, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent het vroegere artikel 57/6, eerste lid, 7°. Verzoeker beaamt dat hij twee keer terugkeerde naar Libanon omwille van de gezondheidstoestand van zijn moeder en zijn zoon, die uiteindelijk op 10 maart 2016 overleden is. Hij benadrukt hierbij dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zijn moeder aan Alzheimer leidt en dat de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* van UNHCR louter verwijst naar het bezoeken van een bejaarde ouder of een zieke ouder, en hierbij geen vereiste wordt gesteld dat het om een *“dwingende situatie”* zou gaan of dat de ziekte onmiddellijk levensbedreigend zou zijn. Wat de ziekte van zijn zoon betreft, argumenteert verzoeker dat men zich niet kan beroepen op zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd ten overstaan van de luchtvaartautoriteiten: *“Wat de ziekte van zijn zoon betreft merkt de bestreden beslissing op “Daarnaast blijkt uit de informatie die werd overgemaakt door de luchtvaartautoriteiten aan het CGVS dat u aan de beambten in functie op Brussels Airport liet verstaan dat u naar Libanon terugkeerde omdat ‘een kind in uw familie ernstig ziek was aan het hoofd’.* Er moet echter benadrukt worden dat verzoeker maar een paar woorden Frans spreekt en dat hij zich onmogelijk duidelijk kan uitdrukken. In het administratief dossier wordt in een e-mail van Jorgen.DeSmedt@police.belgium.eu vermeldt: *“Collega heeft gevraagd achter de reden waarom hij dit deed. Zij meende te begrijpen dat hij naar daar moest afreizen omdat een kind in zijn familie ernstig ziek was aan het hoofd. Meer uitleg kon er niet verkregen worden”.* Het is duidelijk dat men zich niet kan baseren op deze verklaringen, die duidelijk niet goed werden begrepen door de politie en waar verzoeker niet bijgestaan werd door een tolk. Toch wordt er vermeld dat een kind ziek was aan het hoofd. Dit is precies wat verzoeker trachte te verklaren in het begin van het gehoor op het CGVS: *zijn zoon had kanker aan zijn hoofd en hij is nu overleden.”* Verder bevestigt verzoeker dat zijn zoon amper 5 jaar oud was toen hij Libanon verliet. Hij meent dat er een fout werd begaan waar bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 maart 2017 werd genoteerd dat zijn zoon op dat moment 10 jaar oud was en hekelt dat hij, in strijd met artikel 17, § 2 van voornoemd KB van 11 juli 2003, niet werd geconfronteerd met de strijdigheid van deze vermelding en met de inhoud van de door hem neergelegde getuigenis van de burgemeester van Nahle.

Verzoeker merkt ook op dat hij Libanon oorspronkelijk niet is ontvlucht omwille van een vrees voor de Libanese autoriteiten, maar omwille van een vrees voor Hezbollah en het Syrische leger. Dat hij een Libanees paspoort heeft aangevraagd is naar mening van verzoeker dus geen aanwijzing dat hij geen vrees voor vervolging zou hebben in de zin van de vluchtelingenconventie. Hij moest namelijk vluchten uit Libanon omdat zijn eigen nationale autoriteiten niet in staat waren om hem een effectieve bescherming te bieden. Ook de tijdsperiode sinds zijn problemen is van belang. Zo is hij teruggekeerd naar Libanon bijna tien jaar nadat hij gevlucht is.

De situatie is dus helemaal anders en een verblijf van een korte periode in Libanon betekende voor hem dan geen onmiddellijk risico, dit in tegenstelling tot tien jaar geleden, terwijl een definitieve terugkeer wel gevaarlijk zou zijn, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat zijn huidig gedrag en zijn verklaringen geen twijfel doen rijzen over de vervolgingen die hij heeft ondergaan van 1990 tot 2007 en die geleid hebben tot zijn vlucht uit Libanon, en dat in de bestreden beslissing ook niet wordt betwist dat hij een gegronde vrees voor vervolging had toen hij in 2007 erkend werd als vluchteling. Het feit dat hij zich vandaag opnieuw durft te verplaatsen naar Libanon is dus absoluut geen aanwijzing dat verzoeker toen niet erkend had moeten worden als vluchteling. Het is enkel een aanwijzing dat het gevaar vandaag minder imminent was dan 10 jaar geleden.

Verzoeker besluit "Zoals Uw Raad stelde in het arrest nr X moet het nieuw element aan het licht brengen dat het CGVS zich vergist heeft bij het verlenen van het Vluchtelingenstatus en moet de bepaling een strikte interpretatie krijgen, voornamelijk gezien de gevolgen voor verzoeker die bij tien jaar erkend vluchteling is in België.

Dit wordt in casu niet aangetoond.

De bestreden beslissing heeft artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet geschonden doordat de vluchtelingenstatus ingetrokken wordt zonder dat er voldoende elementen aanwezig zijn om te kunnen oordelen dat het gedrag van verzoeker van die aard is dat men kan beslissen dat het CGVS in 2007 het vluchtelingensatus niet had moeten toekennen, wat de enige interpretatie is van artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet dat verenigbaar is met de Vluchtelingenconventie, zoals hierboven aangetoond.

Er moet ook geoordeeld worden dat de bestreden beslissing niet op voldoende elementen is gebaseerd om te oordelen dat het gedrag van verzoeker vandaag laat blijken dat hij helemaal geen vrees meer zou hebben voor vervolging.

De vluchtelingenstatus van verzoeker moet worden bevestigd."

3.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een brief van verzoekers advocaat gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2016.

Op 26 juni 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een e-mail van verzoekers advocaat gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2016 met kopie van medische attesten, de geboorteakte van verzoekers zoon H. met vertaling in het Nederlands en de overlijdensakte van verzoekers zoon H. met vertaling in het Nederlands.

3.4.2. Op 12 oktober 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een informatierapport van de Dienst Vreemdelingenzaken van 1 september 2017 aangaande de vaststellingen door de Federale luchthavenpolitie Zaventem inzake de terugkeer van verzoeker naar Libanon en de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 2 juni 2017.

3.5. Verzoeker voert de schending aan van een substantiële vormvereiste doordat er geen kopie van de oproepingsbrief voor het gehoor van 29 september 2016 werd bezorgd aan zijn raadsman, die aldus niet op de hoogte werd gebracht van het gehoor en niet aanwezig kon zijn.

Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De Raad benadrukt dat geen enkele wetsebepaling de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht om in het kader van zijn bevoegdheden met betrekking tot de opheffing of de intrekking van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 57/6, eerste lid, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet, een kopie van de oproepingsbrief te bezorgen aan de raadsman. Artikel 5 van voornoemd KB van 11 juli 2003 stelt immers uitdrukkelijk dat de bepalingen van onder meer het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van toepassing zijn in het kader van de behandeling van de asielaanvragen op basis van artikel 52 en artikel 57/6, eerste lid, 1°, 2°, 3° en 5°, artikel 57/6/1, artikel 57/6/2, artikel 57/6/3 en artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet en dus niet voor de behandeling op basis van artikel 57/6, eerste lid, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet. *In casu* is er aldus geen sprake van een schending van de substantiële vormvereiste voorzien in artikel 7, § 1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er kan dan ook niet worden ingegaan op verzoekers vraag om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat, indien verzoeker de bijstand van een raadsman wenste tijdens het gehoor, het zijn taak was om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker een eerste keer werd opgeroepen om te worden gehoord op 25 juli 2016. Verzoeker heeft toen wél zijn raadsman op de hoogte gebracht van het feit dat er een gehoor zou plaatsvinden, getuige hiervan het aan de aanvullende nota toegevoegde schrijven van zijn raadsman van 22 juli 2016 gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin werd meegedeeld dat verzoeker om medische redenen niet in staat was om op het geplande gehoor aanwezig te zijn, hetgeen werd gestaafd aan de hand van medische attesten, en waarin werd verzocht om verzoeker opnieuw op te roepen voor een gehoor op een datum na 20 september 2016. Verzoeker werd vervolgens opnieuw opgeroepen om te worden gehoord op 29 september 2016. Zo verzoeker tijdens dit gehoor de bijstand van zijn raadsman wenste, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn raadsman ook van deze tweede oproeping op de hoogte zou hebben gebracht.

3.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat zijn persoonlijk gedrag erop wijst dat hij in Libanon geen vervolging vreest. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij meermaals vrijwillig terugkeerde naar Libanon in het bezit van een Libanees paspoort, (ii) hij geen duidelijkheid verschaft over het ontbreken van zowel een Libanese als een Belgische inreis-stempel in zijn Libanees paspoort met betrekking tot zijn bezoek aan Libanon dat in januari 2016 zou hebben plaatsgevonden, hij nalaat zijn vluchtelingenpaspoort voor te leggen waardoor het vermoeden rijst dat hij informatie tracht achter te houden aangaande zijn reizen naar Libanon, ook zijn verklaringen over de wijze waarop hij in het bezit zou zijn gesteld van zijn Libanees paspoort op 19 december 2015 het vermoeden schragen dat hij geen klaar beeld wil schetsen van de frequentie en de tijdspannes van zijn opeenvolgende verblijven in Libanon en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen eveneens bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet in het bezit zijn van een Libanees paspoort, (iii) het feit dat hij zich überhaupt vrijwillig in het bezit heeft gesteld van een Libanees paspoort erop wijst dat hij geen vervolging vreest ten aanzien van zijn overheden, (iv) zijn inconsistente verklaringen en zijn nalatigheid om enig objectief bewijs voor te leggen aangaande de door hem aangehaalde redenen voor zijn terugkeer maken dat hij niet overtuigt dat een dwingende situatie hem er toe zou hebben bewogen om naar Libanon terug te keren, zoals wordt toegelicht, en (v) zijn medische toestand een behoud van zijn vluchtelingstatus niet kan rechtvaardigen daar hij nalaat enig begin van bewijs voor te leggen waaruit kan worden opgemaakt dat hij in Libanon niet over de nodige medicatie zou kunnen beschikken en bovendien heel zijn familie in Libanon woont zodat hij er beroep kan doen op een uitgebreid familiaal netwerk om voor hem te zorgen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.8. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in:*

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Artikel 55/3/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S. 24 augustus 2015). In artikel 2 van deze wet wordt gesteld dat deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van (onder andere) de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Inzake het ‘persoonlijke gedrag’ dat de intrekking van de vluchtelingenstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *“Het CGVS moet ook de vluchtelingenstatus intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij **ab initio** geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem **indertijd** ten onrechte werd toegekend.* Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorziet reeds in die verplichting.” (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 21-22) (eigen onderlijning/vetzetting).

Het voormalig artikel 57/6, 7° waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de verweerder bevoegd was: *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”.*

Artikel 55/3/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 14 van voornoemde richtlijn. De Memorie van Toelichting stelt: *“Dit nieuwe artikel dat een nieuw artikel 55/3/1 aan de wet toevoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de vluchtelingenstatus volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 18). Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn betreft de *“Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus”* en luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.

2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.

3. De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat:

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus.

4. (...)

5. (...)

6. (...)” (eigen onderlijning)

Artikel 14, § 3, b) van de Kwalificatierichtlijn wordt omgezet in artikel 55/3/1, § 2, 2° maar de Belgische wetgever voegt daaraan toe “of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”.

Artikel 55/3/1, § 2, 2° beoogt aldus de samenvoeging van artikel 14, § 3, b) van de Kwalificatierichtlijn en (blijkens de Memorie van Toelichting) het artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijziging ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015.

Uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/3/1, § 2, 2° blijkt dat de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt.

De Memorie van Toelichting stelt: “Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend.” (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 22) (eigen onderlijning).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status “indertijd”, behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de vluchtelingenstatus in te trekken.

Nergens uit de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen thans de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en die geleid hebben tot zijn vlucht uit Libanon in twijfel trekt en betwist dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aanwezig was toen hij in 2007 erkend werd als vluchteling. Ook de Raad ontwaart in de informatie waarop hij vermag acht te slaan geen elementen die kunnen leiden tot het besluit dat verzoekers huidige gedrag – het aanvragen van een Libanees paspoort en het verschillende keren vrijwillig terugkeren naar Libanon – aantoont dat in zijn hoofde *ab initio* geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig was en dat hij aldus in 2007 ten onrechte als vluchteling zou zijn erkend. *In casu* kan dan ook geen toepassing worden gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Er dient derhalve niet te worden ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof omtrent de verenigbaarheid van artikel 55/3/1, § 2, 2° met artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU, artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Verdrag van Genève.

3.9. Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar de gronden voor de opheffing van de vluchtelingenstatus. In dit artikel wordt het volgende bepaald: “Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Artikel 1, C van het Verdrag van Genève bepaalt: “Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;
2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkreken;
3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;
4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;
5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;
6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een

vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.”

De eerste vier opheffingsgronden hebben betrekking op een verandering in de situatie van de vluchteling die hijzelf heeft veroorzaakt (UNHCR, “*Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees*”, december 2011, p. 23). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat “*achteraf een gedrag vertonen dat wijst op de afwezigheid van vrees voor vervolging*” geen criterium vormt in het Verdrag van Genève om het statuut in te trekken / op te heffen of teniet te doen.

De opheffingsgronden zoals ze in artikel 1, C van het Verdrag van Genève zijn vastgelegd worden hernomen in artikel 11 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de beëindiging van de vluchtelingenstatus en luidt als volgt: “1. Een onderdaan van een derde land of staatloze houdt op vluchteling te zijn wanneer hij:

- a) vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit; of
- b) na verlies van zijn nationaliteit deze vrijwillig opnieuw heeft verworven; of
- c) een nieuwe nationaliteit heeft verworven en de bescherming geniet van het land van zijn nieuwe nationaliteit; of
- d) zich vrijwillig opnieuw gevestigd heeft in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij zich bevond uit vrees voor vervolging; of
- e) omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend, hebben opgehouden te bestaan, niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van zijn nationaliteit; of
- f) indien hij staatloos is, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan.

2. Bij de toepassing van de punten e) en f) van lid 1, gaan de lidstaten na of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

3. De punten e) en f) van lid 1 zijn niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

3.10. Uit de informatie overgemaakt door de Federale luchtvaartautoriteiten te Zaventem blijkt dat verzoeker meermaals vrijwillig terugkeerde naar Libanon. Volgens stempels in zijn Libanees paspoort, dat werd afgeleverd op 19 december 2015, blijkt dat hij op 25 januari 2016 Libanon verliet via de internationale luchthaven van Beiroet. Uit de informatie van de Belgische luchthavenautoriteiten blijkt dat verzoeker op die dag terugkeerde naar België via Brussels Airport. Verder blijkt uit zijn Libanees paspoort dat hij op 7 maart 2016 andermaal terugkeerde naar Libanon via de internationale luchthaven van Beirut. Na vier maanden in Libanon te hebben verbleven keerde hij op 11 juli 2016 terug naar België via Brussels Airport. Deze feiten worden door verzoeker niet betwist.

Verzoeker legt evenwel een manifest gebrek aan medewerking aan de dag waardoor hij nalaat een klaar beeld te schetsen van de frequentie en tijdspannes van zijn opeenvolgende verblijven in Libanon. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande pertinent overwogen: “*Vooreerst dient aangaande uw bezoek aan Libanon, dat zou hebben plaatsgevonden in januari 2016, te worden opgemerkt dat, ofschoon u verklaart slechts 15 à 17 dagen in Libanon te hebben verbleven, uw Libanees paspoort geen Belgische noch een Libanese inreis-stempel bevat. Hierdoor heeft het CGVS geen zicht op hoelang u feitelijk in Libanon heeft verbleven. U geconfronteerd met deze vaststelling, beweert u dat uw paspoort in Libanon niet werd afgestempeld omdat uw broer bij de veiligheidsdiensten werkt en hij borg voor u stond. U gevraagd waarom een dergelijke borgstelling nodig was gezien u een Libanees staatsburger bent, blijft u het antwoord schuldig. U verschaft dan ook geen duidelijkheid over het ontbreken van betreffende inreis-stempels. Uw vage verklaringen in dit verband zijn des te relevant daar u nalaat uw vluchtelingenpaspoort voor te leggen. Dit paspoort werd uitgereikt door de Belgische autoriteiten op 12 mei 2015 en is geldig tot 11 mei 2017. Uit de informatie die ons werd overgemaakt door de Belgische luchtvaartautoriteiten blijkt dat u, bij uw controle op Brussels Airport door de luchthavenautoriteiten op 25 januari 2016, nochtans in het bezit was van betreffend vluchtelingenpaspoort (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U dan ook gevraagd dit reisbescheiden voor te leggen, beweert u niet te weten waar het zich bevindt omdat u zou zijn verhuisd.*

Toch engageerde u zich er toe een inspanning te leveren uw vluchtelingenpaspoort voor te leggen. U verzaakte evenwel aan uw belofte, zonder enige verdere uitleg. Uit de gegevens van de gemeentelijke basis administratie (GBA) blijkt bovendien dat u sedert 26 augustus 2008 tot en met de dag van de raadpleging van de GBA op 7 september 2016, woonachtig bent te Rue Theodore Verhaegen, in Sint-Gilles. Van een verhuis is er volgens deze gegevens dan ook geen sprake. Daar de redenen waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren uw vluchtelingepaspoort aan het CGVS over te maken niet ernstig blijken, rijst het ernstige vermoeden dat u voor het CGVS informatie tracht achter te houden aangaande uw reizen naar Libanon. Dit reisbescheiden is des te relevant gezien u aanhaalt omwille van psychologische problemen niet in staat te zijn zich te herinneren wanneer u voor het eerst naar Libanon bent teruggekeerd omwille van de ernstige medische situatie van uw moeder, na uw erkenning als vluchteling door de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 4)." Het geheel van de vaststellingen en overwegingen wordt in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten zodat deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Wat betreft het ontbreken van een Libanese inreis-stempel in verzoekers paspoort bij zijn bezoek aan Libanon, dat zou hebben plaatsgevonden in januari 2016, kunnen bovendien nog volgende bedenkingen worden gemaakt. Verzoekers Libanees paspoort, dat werd afgeleverd op 19 december 2015 (geldig tot 18 december 2016) bevat een uitreis-stempel van 25 januari 2016. Het bevat evenwel geen Libanese inreis-stempel. Dit kan naar het oordeel van de Raad enkel betekenen dat verzoeker, in strijd met zijn beweringen, (i) reeds in 2015 naar Libanon terugkeerde met een ondertussen verlopen Libanees paspoort dat werd afgestempeld bij inreis, (ii) dat hij tijdens zijn verblijf in Libanon een nieuw paspoort heeft aangevraagd en verkregen en (iii) dat hij met dit nieuwe paspoort, dat werd afgeleverd op 19 december 2015 en werd afgestempeld bij uitreis, op 25 januari 2016 terugkeerde naar België. Het vermoeden rijst dan ook dat verzoeker reeds veel eerder, vaker en voor langere periodes terugkeerde naar Libanon dan hij wil laten uitschijnen. Dit vermoeden wordt gesterkt door het gegeven dat verzoeker nalaat zijn vluchtelingenpaspoort neer te leggen, dat hij bij zijn controle op Brussels Airport door de luchthavenautoriteiten op 25 januari 2016 eveneens heeft voorgelegd.

Het feit dat verzoeker zich vrijwillig in het bezit heeft gesteld van een Libanees paspoort wijst erop dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van zijn autoriteiten. De Raad verwijst naar het UNHCR, *"Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees"* van december 2011, waar wordt toegelicht dat wanneer een vluchteling een aanvraag indient tot het bekomen van een paspoort of een hernieuwing ervan en hij dit ook daadwerkelijk verkrijgt, verondersteld wordt – tot bewijs van het tegendeel – dat hij de intentie heeft om zich opnieuw te beroepen op de bescherming van het land van zijn nationaliteit, en dat het verkrijgen van een nationaal paspoort met het oog op terugkeer in principe inhoudt dat de betrokkene ophoudt vluchteling te zijn zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève. Doorslaggevend bij de beoordeling is de vraag of de vluchteling hierbij vrijwillig heeft gehandeld (p. 24-25). *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker vrijwillig een Libanees paspoort heeft aangevraagd en ook heeft bekomen en dat hij met dit paspoort meermaals op legale wijze van en naar Libanon is gereisd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit en dat hij, overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood heeft aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn. Waar verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat hij Libanon oorspronkelijk niet is ontvlucht omwille van een vrees voor de Libanese autoriteiten maar omwille van een vrees voor Hezbollah en het Syrische leger, en dat het feit dat hij een Libanees paspoort heeft aangevraagd dan ook geen aanwijzing is dat hij geen vrees voor vervolging zou hebben in de zin van de vluchtelingenconventie, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 2 juni 2017 blijkt immers dat Hezbollah een van de belangrijkste politieke fracties is in Libanon, die ook deel uitmaakt van de Libanese regering p. 4 en p. 8).

Ook de door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn terugkeer naar Baalbek, Libanon zijn niet van dien aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het 'vrijwillige' karakter van zijn terugkeer, noch aan het besluit dat hij zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van zijn nationaliteit.

Zo geeft verzoeker vooreerst aan te zijn teruggekeerd naar Libanon om er zijn zieke moeder te bezoeken. Uit een door hem voorgelegd medisch attest van 8 oktober 2016 blijkt dat zijn moeder lijdt aan Alzheimer en aderverkalking. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op *"(...) Gezien Alzheimer een ouderdomsziekte is doch niet onmiddellijk levensbedreigend en uw vier gepensioneerd broers naast uw moeder wonen, overtuigt u niet dat de ziekte van uw moeder een dwingende situatie betreft, die uw terugkeer naar Libanon kan verantwoorden."*

Nochtans beweert u op een bepaald moment het bericht uit Libanon te hebben ontvangen dat uw moeder aan het sterven was. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat u geen enkel idee heeft wanneer tussen 2007 en 2016 u hier kennis van nam en terugkeerde naar Libanon noch bevat het medisch attest aanwijzingen waaruit de ernstige medische crisis die uw moeder doormaakte, kan worden afgeleid.” Met de loutere stelling dat de “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*” van UNHCR louter verwijst naar het bezoeken van een bejaarde ouder of een zieke ouder, en hierbij geen vereiste wordt gesteld dat het om een “*dwingende situatie*” zou gaan of dat de ziekte onmiddellijk levensbedreigend zou zijn, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. UNHCR stelt immers dat situaties waarbij een vluchteling terugkeert om een bejaarde of een zieke ouder te bezoeken op hun individuele merites moeten worden beoordeeld. *In casu* kan de gezondheidstoestand van verzoekers moeder, zoals wordt aangetoond door het voorgelegde medisch attest, niet verantwoorden dat verzoeker zichzelf (meerdere keren) in een situatie zou plaatsen waarin hij zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging. Dat verzoeker er aldus vrijwillig voor koos om zijn moeder te bezoeken toont aan dat hij zelf van oordeel was dat hij in Baalbek, Libanon niet langer een vrees voor vervolging hoefde te koesteren. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat verzoeker op legale wijze naar Libanon reisde in het bezit van een Libanees paspoort en dat hij nalaat een klaar beeld te schetsen van de frequentie en tijdspannes van zijn opeenvolgende verblijven in Libanon waardoor het vermoeden rijst dat hij reeds veel eerder, vaker en voor langere periodes terugkeerde naar Libanon dan hij wil laten uitschijnen. Alle omstandigheden in acht genomen, oordeelt de Raad dan ook dat verzoekers terugkeer naar Baalbek aantoont dat er in zijn hoofde niet langer sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Ook de andere door verzoeker opgegeven redenen kunnen de Raad geenszins overtuigen dat hij als het ware “*gedwongen*” zou zijn geweest terug te keren naar Libanon. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: “*Het andere motief voor uw terugkeer naar Libanon, namelijk het feit dat uw dochters van 19 en 17 jaar niet meer in de gaten kunnen worden gehouden door hun grootmoeder waar bij wie zij inwonen, kan evenmin worden weerhouden. Gezien uw broers naast uw dochters wonen, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom zij als mannelijke familieleden geen gezag op hen zouden kunnen uitoefenen (CGVS, p. 3). Het feit dat u aanhaalt dat u uw dochters in geen tien jaar heeft gezien omdat hun visumaanvraag om u te komen bezoeken tot twee keer toe zou zijn geweigerd, maakt u evenmin hard. U laat immers na om enig begin van bewijs neer te leggen dat er visumaanvragen werden ingediend en dat deze werden geweigerd door de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 3, 9, 10).*”, vaststellingen en overwegingen welke in onderhavig verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht.

Daarnaast kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn teruggekeerd naar Libanon omwille van de gezondheidstoestand van zijn zoon, die uiteindelijk op 10 maart 2016 ten gevolge van een hersentumor zou zijn overleden. Verzoekers opeenvolgende verklaringen in dit verband stroken immers niet met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, die bovendien ook niet met elkaar te rijmen vallen. Het schrijven van de burgemeester van Nahle kan niet worden beschouwd als een objectief bewijs waaruit kan blijken dat verzoekers zoon inderdaad zou zijn overleden en wanneer zijn overlijden plaatsvond daar deze getuigenis werd afgeleverd op verzoekers vraag en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Doorslaggevend om deze getuigenis iedere bewijswaarde te onzeggen is echter de vaststelling dat de burgemeester verklaart dat verzoekers zoon zou zijn overleden in 2016, op de leeftijd van 14 jaar. Dit is echter onverenigbaar met hetgeen verzoeker op 19 maart 2007 verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij liet optekenen dat zijn zoon op dat moment 10 jaar oud was. Dit betekent dat verzoekers zoon anno 2016, 19 jaar oud moet zijn geweest. Verzoekers aanvankelijke verklaringen rijmen dan ook geenszins met de inhoud van de getuigenis van de burgemeester van Nahle. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: “*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.*” In tegenstelling tot wat verzoeker meent, heeft dit artikel aldus geen betrekking op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd en de inhoud van de documenten die hij ter staving van deze verklaringen neerlegt. De schending van voornoemd artikel wordt derhalve niet dienstig aangevoerd. In het verzoekschrift voert verzoeker voorts aan dat de leeftijd van zijn zoon bij het indienen van zijn asielaanvraag in 2007 fout genoteerd werd en bevestigt hij dat zijn zoon amper 5 jaar oud was toen hij Libanon verliet, waarmee hij aldus de verklaring van de burgemeester beaamt.

Nochtans blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte geboorteakte en overlijdensakte dat zijn zoon werd geboren op 7 april 1997, hetgeen dan weer zijn aanvankelijke verklaringen bevestigt en zijn beweringen in het verzoekschrift alsook de getuigenis van de burgemeester flagrant tegensprekt. Gelet op het voorgaande kan geen enkele waarde worden gehecht aan verzoekers verklaringen, noch aan de door hem neergelegde documenten, waardoor hij er niet in slaagt te overtuigen dat zijn terugkeer naar Libanon in 2016 verband houdt met de gezondheidstoestand van zijn zoon en diens vooropgestelde overlijden.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers gedrag – het aanvragen van een Libanees paspoort en het meermaals vrijwillig terugkeren naar Libanon in 2015-2016, waardoor hij vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève – aantoon dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging koestert en hij derhalve geen vluchteling meer is. Dit klemt des te meer daar uit het op 12 oktober 2017 aan de Raad overgemaakte informatierapport van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker ook in 2017 meermaals naar Libanon is teruggekeerd. Uit deze informatie blijkt dat verzoeker op 6 augustus 2017 werd gecontroleerd op Zaventem vertrekkende naar Libanon en in het bezit van een Libanees nationaal paspoort, geldig van 21 december 2016 tot 21 december 2017. Dit paspoort toont vooreerst aan dat verzoeker in 2016 andermaal terugkeerde naar Libanon alvorens zijn vorige paspoort op 18 december 2016 zou komen te vervallen, dat hij er wederom een nieuw paspoort heeft aangevraagd en bekomen en dat hij met dit nieuwe paspoort op 4 januari 2017 terugkeerde naar België (getuige hiervan de Libanese uitreis-stempel en de Belgische inreis-stempel van die datum). Verder werd aan de hand van verzoekers paspoort vastgesteld dat hij terugkeerde naar zijn land van herkomst van 14 februari 2017 tot 1 april 2017 en van 10 mei 2017 tot 28 juni 2017. Het informatierapport bevat geen gegevens waaruit kan blijken wanneer verzoeker na zijn laatste vertrek op 6 augustus 2017 terugkeerde naar België. Voorgaande vaststellingen bevestigen andermaal dat er anno 2017 in hoofde van verzoeker niet langer sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Ter terechtzitting gevraagd naar zijn laatste reizen naar Libanon komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar zijn jonge dochters, zijn zieke moeder en zijn overleden zoon. Dienvolgens wordt zijn vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet opgeheven.

Verzoekers medische problemen – hij kampt met chronische rugproblemen en pijn aan de rechter enkel, hij lijdt aan epilepsie en chronische angstdepressie – werpen geen ander licht op het voorgaande. Deze medische problemen hebben verzoeker overigens niet belet om in de afgelopen jaren meermaals naar Libanon te reizen en er telkenmale ook meerdere maanden te verblijven. Verzoeker betwist ook de motieven niet waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen: *“(…) U geeft aan dat u in België medicatie krijgt en dat de Belgische autoriteiten voor u zorgen. U beweert dat u in Libanon deze zorg niet zal krijgen (CGVS, p. 10). In dit verband laat u na enig begin van bewijs voor te leggen waaruit opgemaakt kan worden dat u in Libanon niet over de nodige medicatie zou kunnen beschikken. Daarenboven woont heel uw familie in Libanon. U kan er dan ook beroep doen op een uitgebreid familiaal netwerk om voor u te zorgen, als dat uw enige tegenwerping is.”*

3.11.1. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De vaststelling dat verzoeker minstens tot twee maal toe een Libanees paspoort heeft aangevraagd en ook heeft bekomen en dat hij met deze paspoorten tussen 2015 en 2017 meermaals op legale wijze van en naar Libanon is gereisd volstaat om te besluiten dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus niet op hem van toepassing zijn en dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

3.11.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 12 oktober 2017 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 2 juni 2017) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd.

Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.12. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

3.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt opgeheven.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door de 4de kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
mevr. A. VAN ISACKER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS